

væsenet, og særlig ved hovedsagenlig at lægge Snekastningsbyrden over paa Eiendommene, raader Bod paa de væsentligste af disse Mangler, og da man finder det stemmende med den nuværende Udvikling af Kommunalvæsenet, at Snekastningen bliver en kommunal Sag, kan Udvalget tiltræde Lovforslagets Hovedtanker. Mod Enkeltheder i Forslaget har man derimod adskillige Indvendinger at gjøre, og skal Udvalget i saa Henseende tillade sig at bemærke:

Til § 1.

Udvalget finder ikke Paragrafens 3die Stykke tilstrækkelig betryggende for de Kommuner, der ved Omordningen erholde en noget større Snekastningsbyrde, end de hidtil have haft. For det Første giver det paagjældende Stykke kun de Kommuner, som „vilde blive overbeholdte“ ved den nye Ordning, Udgang til Tilskud af Amtsrepartitionsfonden, og dernæst faae disse Kommuner ikke en Gang Ret til at faae Tilskud, men kun Haab om at erholde et saadant. Udvalget er enigt om, at alle de Kommuner, der ved Omordningen faae „en væsentlig Forsøgelse af deres Snekastningsarbejde“ skulle have Ret til at erholde et i Forhold til Forsøgelsen passende Tilskud af Amtsrepartitionsfonden, og da Amtsraadet paa Amtsrepartitionsfondens Vegne er Part i Sagen, finder man det rigtigt, at den endelige Afgjørelse af, om en Kommune skal have Tilskud, og hvor stort Tilskudet skal være, af Sogneraadet kan fordres truffen af Indenrigsministeren, naar Sogneraadet søger sig brøstholden ved Amtsraadets Afgjørelse.

For ikke at gjøre det forøgede Arbejde, som Amts- og Sogneraadene ville faae ved den ny Ordning, større og byrdefuldere end høist nødvendigt, foreslaar man disse Tilskud fastsatte for 3 Aar ad Gangen. Og af samme Grund foreslaar man, at den i Paragrafens 2det Stykke omtalte eventuelle Fritagelse for Snekastning paa enkelte Biveie ogsaa skal kunne meddeles for indtil 3 Aar ad Gangen.

Til § 3.

Redaktionsændring som Følge af Uendringen under Nr. 3 til § 1.

Til § 4.

Man finder det rigtigst at have noget udførligere Bestemmelser for Fremgangsmaaden ved og Afgjørelsen af Kredsinddelinger m. m. end foreslaaet i Lovforslaget.

Til § 5.

3 Uendingsforslag under Nr. 7 er med Hensyn til Reglerne, hvorefter Snekastningsarbejdet fordeles, foreslaaet den Forandring i det Bestaaende, at der indsættes en Minimumsgrænse for bygningssagiftspligtige Assurancesummers Snekastningspligt, hvad formentlig allerede nu følges de fleste Steder ved Regulativernes Affattelse. Under Nr. 8 er der foreslaaet, at Regulativerne kunne affattes for større eller mindre Distrikter i Amtsrads kredsen, da Forholdene inden for det enkelte Amts Grændser kunne være meget forskellige. Og under Nr. 10 er der foreslaaet, at naar bygningssagiftspligtige Bygninger delvis finde Anvendelse som Landbrugsbygninger, skal Sogneraadet foretage en dertil svarende Medsættelse i den snekastningspligtige Assurancesum, da vedkommende Eier ellers paa en Maade kommer til at svare dobbelt Snekastningsbyrdelse af den Del af Bygningerne.

Endelig har Flertallet (Berntsen, Bjørnbal, Dalsgaard, Feldthusen, Fogtmann, Jungersen, A. Nielsen, Rasmussen, Svendsen) under Nr. 9 foreslaaet, at der paa Lovforslaget indsættes visse mere detaillerede Bestemmelser for Regulativernes Affattelse. Det er nemlig blevet oplyst for Udvalget, at de Regler, der hidtil ere blevne fulgte i de forskellige Amtter, have været mere afvigende fra hinanden, end der kan anses for ønskeligt eller billigt. Eksempelvis skal anføres, at mens man i et Amt paaligner samtlige Hartkornseiere, der have mellem 1 og 12 Tdr. Hartkorn, at skulle svare lige meget Snekastningsarbejde pr. Td. Hartkorn, paaligner man i et andet